

Judikatūras krājums

GENERĀLADVOKĀTA PEDRO KRUSA VILJALONA [PEDRO CRUZ VILLALÓN]
SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 9. jūlijā¹

Lieta C-201/14

Smaranda Bara u.c.

pret

**Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate ,
Casa Națională de Asigurări de Sănătate ,
Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF)**

(Curtea de Apel Cluj (Rumānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Ekonomikas un monetārā politika — LESD 124. pants — Privileģēta piekļuve finanšu iestādēm — Pamatlietā nepiemērojama tiesību norma — Acīmredzama nepieņemamība — Tiesību aktu tuvināšana — Direktīva 95/46/EK — Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi — 7. pants — Nosacījumi datu apstrādes atzīšanai par likumīgu — 10. un 11. pants — Datu subjektu piekrišana un informēšana — 13. pants — Izņēmumi un ierobežojumi — Valsts tiesiskais regulējums attiecībā uz apdrošinātas personas statusa iegūšanu — Starp divām publiskām iestādēm noslēgts protokols par personas datu nodošanu attiecībā uz datu subjektu ienākumiem

1. Cik lielā mērā un atbilstīgi kādiem noteikumiem dalībvalsts publiskajām iestādēm saistībā ar valsts varas īstenošanu ir atļauts apmainīties ar šo iestāžu pārvaldītajiem personu personas datiem, it īpaši ar tiem, kuri attiecas uz šo personu ienākumiem, ko šīs iestādes ievāc, lai veiktu vispārējo interešu uzdevumus? Tāds būtībā ir galvenais jautājums pamatlietā, kuram nepieciešama vairāku Direktīvas 95/46/EK² noteikumu Tiesas interpretācija.

2. Precīzāk – šī lieta sniedz Tiesai iespēju izvērtēt nosacījumus, kādiem ar Direktīvu 95/46 tiek pakļauta datu pārsūtīšana no vienas iestādes uz citu, precizējot pienākumus, kas jāpilda gan publisko tiesību juridiskajām personām, kuras iesaistītas šādā pārsūtīšanā, gan valsts likumdevējam, kuram jānosaka šādas prakses, it īpaši attiecībā uz datu subjektu informēšanu.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – Savienības tiesības

3. Galvenie Direktīvas 95/46 panti, kuri šķiet atbilstoši pamatlīetas izspriešanai, ir 7., 10., 11. un 13. pants. Citi atbilstošie panti vajadzības gadījumā tiks minēti iztīrājuma gaitā.

¹ — Oriģinālvaloda – franču.

² — Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīva par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.).

4. Direktīvas 95/46 7. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis paredz to, ka personas datus var apstrādāt tikai, ja:

- a) datu subjekts nepārprotami ir devis savu piekrišanu;
vai
- b) apstrāde vajadzīga līguma, kurā datu subjekts ir līgumslēdzēja puse, izpildei vai pasākumu veikšanai pēc datu subjekta pieprasījuma pirms līguma noslēgšanas;
vai
- c) apstrāde vajadzīga, lai izpildītu uz personas datu apstrādātāju attiecināmas juridiskās saistības;
vai
- d) apstrāde vajadzīga, lai aizsargātu datu subjekta būtiskas intereses;
vai
- e) apstrāde vajadzīga sabiedrības interesēs realizējama uzdevuma izpildei vai personas datu apstrādātājam vai trešajai personai, kurai dati tiek atklāti, piešķirto oficiālo pilnvaru realizācijai;
vai
- f) apstrāde vajadzīga personas datu apstrādātāja vai trešo personu, kurām dati tiek atklāti, likumīgo interešu ievērošanai, izņemot, ja šīs intereses ignorē, ņemot vērā datu subjekta pamattiesību un brīvību intereses, kurām nepieciešama aizsardzība saskaņā ar 1. panta 1. punktu.”

5. Direktīvas 95/46 10. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis paredz to, ka personas datu apstrādātājs vai viņa pārstāvis sniedz datu subjektam, no kura ievāc datus, kas uz viņu attiecas, vismaz šādu informāciju, ja vien datu subjektam tā nav zināma:

- a) personas datu apstrādātāja un viņa pārstāvja, ja tāds ir, personas dati;
- b) apstrādes, kurai dati paredzēti, nolūki;
- c) jebkura turpmāka informācija, kā:
 - datu saņēmēji vai datu saņēmēju kategorijas,
 - vai atbildes uz jautājumiem ir obligātas vai brīvprātīgas, kā arī atbildes nesniegšanas iespējamās sekas,
 - datu piekļuves tiesību un tiesību koriģēt datus, kas uz viņu attiecas, pastāvēšana,ciktāl šāda turpmāka informācija vajadzīga, ņemot vērā konkrētos apstākļus, kādos dati ievākti, lai garantētu godprātīgu apstrādi attiecībā uz datu subjektu.”

6. Direktīvas 95/46 11. pantā ir noteikts:

“1. Ja dati nav iegūti no datu subjekta, dalībvalstis paredz to, ka personas datu apstrādātājam vai viņa pārstāvim personas datu reģistrācijas pasākuma laikā vai, ja ir paredzēta datu atklāšana trešajai personai, ne vēlāk kā tad, kad datus pirmoreiz atklāj, jāsniedz datu subjektam vismaz šāda informācija, ja viņam tās jau nav:

- a) personas datu apstrādātāja un viņa pārstāvja, ja tāds ir, personas dati;
- b) apstrādes nolūki;
- c) jebkura turpmāka informācija, kā:

- attiecīgo datu kategorijas,
- saņēmēji vai saņēmēju kategorijas,
- datu piekļuves tiesību un tiesību koriģēt datus, kas uz viņu attiecas, pastāvēšana,

ciktāl šāda turpmāka informācija ir vajadzīga, ņemot vērā konkrētos apstākļus, kādos datus apstrādā, lai nodrošinātu godprātīgu apstrādi attiecībā uz datu subjektu.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro jo īpaši apstrādei statistiskiem nolūkiem vai vēsturiskas vai zinātniskas pētniecības nolūkiem, ja šādas informācijas sniegšana izrādās neiespējama vai radītu nesamērīgas pūles vai ja reģistrēšanu vai atklāšanu konkrēti nosaka attiecīgās valsts tiesības. Šajos gadījumos dalībvalstis nodrošina atbilstošas garantijas.”

7. Direktīvas 95/46 13. panta 1. punktā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus lai ierobežotu 6. panta 1. punktā, 10. pantā, 11. panta 1. punktā, 12. pantā un 21. pantā paredzēto pienākumu un tiesību jomu, ja šāds ierobežojums ir nepieciešams aizsargpasākums:

- a) valsts drošībai;
- b) aizsardzībai;
- c) sabiedrības drošībai;
- d) kriminālsodāmu noziedzīgu nodarījumu vai reglamentētu profesijas ētikas pārkāpumu profilaksei, izziņai, atklāšanai un kriminālvajāšanai;
- e) dalībvalsts vai Eiropas Savienības svarīgās ekonomiskās vai finansiālās interesēs, ieskaitot monetāros, budžeta un nodokļu jautājumus;
- f) ar oficiālo pilnvaru realizāciju c), d) un e) apakšpunktā minētajos gadījumos pat laiku pa laikam saistītajai uzraudzībai, pārbaudei un reglamentējošām funkcijām;
- g) datu subjekta aizsardzībai vai citu personu tiesību un brīvību aizsardzībai.”

B – Valsts tiesības

8. No iesniedzējtiesas lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka Likums Nr. 95/2006 par veselības nozares reformu un Valsts Veselības apdrošināšanas fonda³ direktora 2007. gada 13. augusta Rikojums 617/2007⁴, kas izdots, izpildot šo likumu, ir tiesību normas, kuras regulē apdrošinātās personas statusa piešķiršanu Rumānijā dzīvojošajiem Rumānijas pilsoņiem, kā arī ārvalstniekiem un bezvalstniekiem, kuri ir pieteikušies un kuriem ir ticis piešķirts pagaidu uzturēšanās tiesību pagarinājums, vai kuri pastāvīgi dzīvo Rumānijā, un šo personu pienākumus maksāt veselības apdrošināšanas iemaksas.

9. Iesniedzējtiesa precizē, ka tieši ar šiem abiem tiesību aktiem valsts iestādēm ir piešķirtas tiesības nosūtīt CNAS informāciju, kas nepieciešama, lai piešķirtu apdrošinātās personas statusu. Likuma Nr. 95/2006 315. pantā šajā sakarā ir noteikts:

“Saskaņā ar protokolu iestādes, valsts institūcijas vai citas institūcijas datus, kas vajadzīgi, lai apliecinātu, ka attiecīgajai personai ir apdrošinātās personas statuss, sniedz veselības apdrošināšanas iestādēm bez maksas.”

10. Ar protokolu, kas noslēgts 2007. gada 26. oktobrī ar numuru P 5282/26.10.2007/95896/30.10.2007⁵, kuru noslēguši *Agenția Națională de Administrare Fiscală* [Rumānijas Nodokļu administrācijas aģentūra]⁶ un CNAS, ir noteikta kārtība, kādā tiek nosūtīti atbilstošie dati. Tā 4. pantā ir paredzēts:

“Pēc šā protokola spēkā stāšanās [ANAF] elektroniski ar attiecīgo pakļauto struktūru starpniecību iesniedz sākotnējo datubāzi par:

- a) to personu ienākumiem, kuras ietilpst šā protokola 1. panta 1. punktā minētajās kategorijās, un vienreiz trīs mēnešos šīs datubāzes atjaunoto versiju nosūta CNAS, izmantojot ar automatisko apstrādi savietojamus līdzekļus atbilstoši šā protokola I pielikumam [..].”

II – Pamatlieta

11. Apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatlietā ir personas, kuras gūst ienākumus kā pašnodarbinātās personas un kurām bija jāveic iemaksas Vienotajā Valsts veselības apdrošināšanas fondā saskaņā ar Klužas (Rumānija) Veselības apdrošināšanas fonda paziņojumiem par nodokļu samaksu, kuri izsniegti, pamatojoties uz datubāzi par viņu ienākumiem, ko ANAF nosūtīja CNAS.

12. Šie apelācijas sūdzības iesniedzēji iesniedzējtiesā apstrīd dažādos administratīvos aktus, pamatojoties uz kuriem ANAF pārsūtīja CNAS datus, kas nepieciešami šo paziņojumu sagatavošanai, it īpaši tos, kuri attiecas uz viņu ienākumiem. Viņi uzskata, ka tas, ka ANAF pārsūtīja CNAS viņu personas datus, ir noticis, pārkāpjot Direktīvas 95/46 noteikumus. Šie dati, pamatojoties uz iekšēju protokolu, esot tikuši pārsūtīti un izmantoti citiem mērķiem, nevis tiem, kuriem tie sākotnēji tika sniegti CNAS, bez apelācijas sūdzības iesniedzēju tiešas piekrišanas un viņus iepriekš neinformējot.

3 — *Casa Națională a Asigurării de Sănătate* (turpmāk tekstā – “CNAS”).

4 — Rikojums, ar kuru tiek apstiprināti metodiski noteikumi par apliecinājumiem dokumentiem attiecībā uz apdrošinātās personas statusa piešķiršanu vai apdrošinātās personas, kurai nav jāveic iemaksas, statusa piešķiršanu un ar kuriem tiek veikti pasākumi to naudas summu atgūšanai, kuras ir jāsamaksā Vienotajam Valsts veselības apdrošināšanas fondam.

5 — Turpmāk tekstā – “2007. gada 26. oktobra protokols”.

6 — Turpmāk tekstā – “ANAF”.

13. Iesniedzējtiesa šajā sakarā precizē, ka Rumānijas tiesību aktos stingri un ierobežojoši ir noteikta tādu datu pārsūtīšana, kas nepieciešami, lai noteiktu apdrošinātas personas statusu, proti, dati par attiecīgās personas identitāti (uzvārds, vārds, identifikācijas kartes numurs, dati par pastāvīgo vai parasto dzīvesvietu Rumānijā), izslēdzot datus par Rumānijā gūtajiem ienākumiem.

III – Prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā

14. Šajos apstākļos *Curtea de Apel Cluj* (Klužas Apelācijas tiesa, Rumānija) ar 2014. gada 31. marta rīkojumu nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus četrus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai tāda valsts nodokļu iestāde kā iestāde, kura pārstāv kompetento dalībvalsts ministriju, ir finanšu iestāde LESD 124. panta izpratnē?
- 2) Vai tas, ka valsts nodokļu iestāde nodod datubāzi par dalībvalsts pilsoņu gūtajiem ienākumiem citai šīs dalībvalsts iestādei, var tikt reglamentēts ar administratīvajiem aktiem pielīdzināmu aktu, proti, protokolu, kas noslēgts starp valsts nodokļu iestādi un citu valsts iestādi, bet ne tādu, kurā paredzēts privileģēts režīms, kā noteikts LESD 124. pantā?
- 3) Vai tādas datubāzes nodošana, kuras mērķis ir dalībvalsts pilsoņiem noteikt pienākumu maksāt sociālā nodrošinājuma iemaksas, dalībvalsts iestādei, kuras labā šāda nodošana ir veikta, ietilpst “uztraudzības apsvērumu” jēdzienā LESD 124. panta izpratnē?
- 4) Vai personas datus var apstrādāt iestādes, kurām šie dati nav domāti, ja šāda darbība retroaktīvi rada finansiālus zaudējumus?”

15. Rakstveida apsvērumus Tiesai iesniedza CNAS, Rumānijas un Čehijas valdības, kā arī Eiropas Komisija.

16. Turklāt Tiesa aicināja ieinteresētās personas, kuras ir tiesīgas iesniegt savus apsvērumus Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. panta izpratnē, tiesas sēdē paust nostāju par trīs jautājumiem, proti, par pienākumu apjomu, kāds atbilstīgi Direktīvas 95/46 10. un 11. pantam ir ANAF kā pārsūtīto datu nosūtītājam, kā arī CNAS kā šo datu saņēmējam, par Direktīvas 95/46 13. panta atbilstību iesniedzējtiesas lūgtās interpretācijas mērķiem un, visbeidzot, par kritērijiem, kas varētu būt pamats tam, lai 2007. gada 26. oktobra protokolu starp CNAS un ANAF uzskatītu par “tiesību aktu” Direktīvas 95/46 13. panta izpratnē.

17. Apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatlietā, kā arī Rumānijas valdība un Komisija 2015. gada 29. aprīļa atklātajā Tiesas sēdē izteica mutvārdu apsvērumus un atbildēja uz Tiesas jautājumiem.

IV – Par jautājumu pieņemamību

18. Visas ieinteresētās personas, kuras iesniegušas Tiesai savus apsvērumus, ir vienisprātis par to, ka pirmie trīs iesniedzējtiesas uzdotie prejudiciālie jautājumi par LESD 124. panta interpretāciju ir jāatzīst par nepieņemamiem, ciktāl šis primāro tiesību noteikums nav saistīts ar pamatlietas priekšmetu un tas nevar tikt piemērots pamatlietā.

19. Šajā gadījumā LESD 124. pantā, kas iekļauts Līguma sadaļā par ekonomikas politiku, ir aizliegti visi pasākumi, kas paredz dalībvalstīm privileģētu piekļuvi finanšu iestādēm. Šim noteikumam, ar kuru publiskā sektora finansējums ir pakļauts tirgus disciplīnai un tādējādi veicināta budžeta disciplīna⁷, kopā ar LESD 123. un 125. pantu ir preventīva rakstura mērķis – kā Tiesai bijusi iespēja uzsvērt – pēc iespējas samazināt valsts parāda krīžu risku⁸.

20. Regulas Nr. 3604/93 1. panta 1. punktā jēdziens “pasākumi, kas paredz privileģētu režīmu” ir definēts kā normatīvie akti vai citi saistoši tiesību akti, kas pieņemti, īstenojot valsts varu, un kuros finanšu iestādēm ir uzlikts pienākums iegādāties vai paturēt centrālo valdību, reģionālo, vietējo vai citu publisko iestāžu, citu publisko tiesību subjektu vai dalībvalstu publisko uzņēmumu saistības vai piešķirtas nodokļu priekšrocības, ko var izmantot vienīgi finanšu iestādes, vai finanšu priekšrocības, kuras neatbilst tirgus ekonomikas principiem, lai iedrošinātu minētās iestādes iegādāties vai paturēt šādas saistības.

21. Ir skaidrs, ka aplūkojamo situāciju pamatlietā, precīzāk – CNAS piekļuvi ANAF ievāktajiem datiem, nevar analizēt saistībā ar “privileģētu piekļuvi finanšu iestādēm”⁹, par kuru pat nav runas iesniedzējtiesas nolēmumā.

22. Tādējādi ir acīmredzams, ka LESD 124. pants nav piemērojams pamatlietā un ka pirmie trīs iesniedzējtiesas jautājumi tāpēc ir jānoraida kā nepieņemami.

23. Turklāt attiecībā uz iesniedzējtiesas ceturto jautājumu ir jānorāda, ka tas ir formulēts ļoti vispārīgi, tajā nav minēti Savienības tiesību noteikumi, kuru interpretācija tiek lūgta, lai izspriestu pamatlietu, un šajā jautājumā ir tikai īss atbilstošo tiesību normu un faktu izklāsts pamatlietā, tā ka varētu tikt apsvērta arī tā kā nepieņemama noraidīšana.

24. Rumānijas valdība šajā sakarā norādīja, ka tā nesaskata nekādu saikni starp apelācijas sūdzības iesniedzēju pamatlietā apgalvoto kaitējumu, kas izriet no datu apstrādes pamatlietā, un administratīvo aktu atcelšanu, ko viņi lūdz pamatlietā.

25. Protams, ir tiesa, ka tam, ka iesniedzējtiesa min datu pārsūtīšanas retroaktīvi izraisītos materiālos kaitējumus datu subjektiem – kā izriet no tās ceturtais jautājuma izskatīšanas pēc būtības –, nav īpašas nozīmes saistībā ar mērķi izvērtēt valsts tiesību aktu saderību ar Direktīvas 95/46 prasībām.

26. Tomēr no iesniedzējtiesas lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu skaidri izriet, ka ceturtais jautājums attiecas uz Direktīvas 95/46 noteikumu interpretāciju. Iesniedzējtiesa precīzē, ka tā, no vienas puses, netieši atsaucoties uz Direktīvas 95/46 11. pantā minēto situāciju, vēlas noskaidrot, vai CNAS veiktā ANAF ievākto personas datu apstrāde ir notikusi, ievērojot tai uzlikto informēšanas pienākumu. No otras puses, tā norāda, ka vēlas noskaidrot, vai personas datu pārsūtīšana, pamatojoties uz 2007. gada 26. oktobra protokolu, ir dalībvalsts pienākuma garantēt personas datu apstrādi atbilstīgi Direktīvas 95/46 noteikumiem neizpilde, arī šajā gadījumā netieši atsaucoties uz šīs direktīvas 13. pantu, kurā pieļauti tās garantēto tiesību ierobežojumi, ciktāl tie paredzēti likumā un attiecībā uz tiem ir nodrošinātas tiesiskās garantijas.

27. Iesniedzējtiesas pārdomu izklāsts tādējādi ļauj pietiekami identificēt pamatlietā izvirzīto jautājumu par Direktīvas 95/46 interpretāciju.

7 — Skat. Padomes 1993. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 3604/93, ar ko precīzē definīcijas, lai piemērotu [LESD 124. pantā] minēto privileģētā režīma aizliegumu, preambulas pirmo apsvērumu (OV L 332. 4. lpp.).

8 — Skat. spriedumus *Pringle* (C-370/12, EU:C:2012:756, 59. punkts), kā arī *Gauweiler* u.c. (C-62/14, EU:C:2015:400, 93. un nākamie punkti).

9 — Skat. šajā sakarā Regulas Nr. 3604/93 4. pantā sniegto finanšu iestāžu definīciju.

28. Šajā sakarā ir svarīgi atgādināt, ka saskaņā ar iedibināto judikatūru atteikties atbildēt uz prejudiciālu jautājumu var tikai tad, ja ir skaidri redzams, ka lūgtā Savienības tiesību interpretācija nav nekādi saistīta ar pamatlietas apstākļiem vai priekšmetu, vai arī ja problēma ir hipotētiska, vai ja Tiesas rīcībā nav informācijas par lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kas vajadzīga, lai varētu lietderīgi atbildēt uz tai uzdotajiem jautājumiem¹⁰.

29. Tādējādi es uzskatu, ka ceturtais prejudiciālais jautājums, ko uzdevusi iesniedzējtiesa, ir pieņemams un tas ir jāpārbauda.

V – Par ceturto jautājumu

30. Ar savu ceturto jautājumu, kas skatīts, ņemot vērā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu sniegtos paskaidrojumus un iepriekš izklāstītos apsvērumus, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 95/46 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj valsts regulējumu, kas ļauj kādas dalībvalsts publiskai iestādei apstrādāt personas datus, kas tai nav bijuši domāti, it īpaši datus, kuri attiecas uz datu subjektu ienākumiem, bez datu subjektu piekrišanas un iepriekš viņus neinformējot.

A – Tiesai sniegto apsvērumu kopsavilkums

31. Apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatlietā tiesas sēdē norādīja, ka iesniedzējtiesa galvenokārt mēģina noteikt, cik lielā mērā valsts administratīvā prakse, kas konkrētajā gadījumā atspoguļota 2007. gada 26. oktobra protokolā un izpaužas kā automātiska un vairākkārtēja dažu nodokļu maksātāju kategoriju personas datu, tostarp datu par nodokļiem (uzvārds, vārds, ienākumu kategorija un samaksātie nodokļi), pārsūtīšana no ANAF uz CNAS, ir saderīga ar Direktīvā 95/46 noteikto procesuālo kārtību.

32. Atbildot uz Tiesas uzdotajiem jautājumiem, apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatlietā uzskata, ka tieši Direktīvas 95/46 11. pants ir jāpiemēro pamatlietā. Šajā tiesību normā esot definēts primārā datu apstrādātāja (ANAF) un sekundārā datu apstrādātāja (CNAS) pienākums konkrētajā gadījumā paziņot datu subjektiem īpaši sekundārā datu apstrādātāja identitāti, apstrādes mērķi un pārsūtīto datu kategorijas. Šie pienākumi galvenokārt attiecoties uz sekundāro datu apstrādātāju, jo šie pienākumi jāizpilda ne vēlāk kā pirmajā datu paziņošanas dienā.

33. Šajā sakarā tie uzsver, ka 2007. gada 26. oktobra protokolā ir neatbilstība, ciktāl tā 4. punktā, pirmkārt, esot paredzēta vispārēju periodiski grozāmu datubāzu pārsūtīšana un, otrkārt, tā 6. panta 1. punktā esot paredzēts, ka dati pārsūtāmi individuāli, pamatojoties uz protokolu. Taču valsts praksē reāli šādu protokolu nav, jo pārsūtīšana notiek automātiski, neievērojot šīs procesuālās prasības.

34. Viņi turklāt norāda, ka Direktīvas 95/46 13. pants neietekmē risinājumu pamatlietā, jo CNAS nav kompetents noteikt iemaksas Veselības apdrošināšanas fondā. Tādējādi datu pārsūtīšana nav nepieciešama, izņemot attiecībā uz nelielu nodokļu maksātāju kategoriju, kuriem ticis noteikts pienākums veikt iemaksas un kuri brīvprātīgi šīs iemaksas nav veikuši.

35. Viņi tomēr uzsver, ka, ja Tiesa uzskatītu, ka Direktīvas 95/46 13. pants ir piemērojams, tad ANAF un CNAS būtu jāpamato nepieciešamība nosūtīt attiecīgos datus un tādējādi jāpierāda tāda tiesību akta esamība, kurā tas būtu atļauts, ja datu subjekti nav devuši savu piekrišanu. Taču šāda tiesību akta neesot, un 2007. gada 26. oktobra protokols to nevarot aizstāt. Tā kā šis protokols nav publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*, tas neatbilstot paredzamības un tiesiskās noteiktības prasībām, un tāpēc tam nevarot būt *erga omnes* iedarbība.

10 — Skat. šajā sakarā manus secinājumus lietā *Delvigne* (C-650/13, EU:C:2015:363, 54. punkts).

36. Rumānijas valdība savos rakstiskajos apsvērumos, kuriem *CNAS* lielākoties piekrit, norāda, pirmkārt, ka informācijas nosūtīšana no *ANAF* uz *CNAS* par ienākumiem no pašnodarbināto personu darbības ir paredzēta likumā un ir nepieciešama, lai *CNAS* varētu veikt savu uzdevumu, un, otrkārt, ka *CNAS* veiktā informācijas apstrāde ir nepieciešama, ievērojot tai likumīgi noteikto pienākumu, kas tai ir jāpilda atbilstīgi Direktīvas 95/46 7. pantam. Tādējādi ne datu subjektu piekrišana, ne viņu informēšana saskaņā ar Direktīvas 95/46 10. un 11. pantu neesot prasīta.

37. Tiesas sēdē Rumānijas valdība uzstāja, ka apstrīdētā personas datu pārsūtīšana un apstrāde attiecas uz publisko iestāžu pienākumu sadarboties atbilstīgi Fiskālās procedūras kodeksam, it īpaši tā 11. un 62. pantam. Šajā ziņā 2007. gada 26. oktobra protokols neesot šo pienākumu tiesiskais pamats, tajā tikai tiekot reglamentēta *ANAF* veiktās datu nodošanas *CNAS* kārtība. Šim nodokļu informācijas nodošanas pienākumam, kas varētu notikt tikai starp publiskām iestādēm un tikai ar mērķi noteikt samaksājamā nodokļa un iemaksu, tostarp veselības apdrošināšanas iemaksas, summu, esot likumīgs mērķis aizsargāt finanšu intereses atbilstīgi Direktīvas 95/46 13. panta 1. punkta e) apakšpunktam. Tādējādi datu subjektu informēšana neesot prasīta.

38. Čehijas valdība galvenokārt norāda, ka saskaņā ar Direktīvas 95/46 7. panta e) punktu apstrīdētā datu pārsūtīšana no *ANAF* uz *CNAS* var notikt bez datu subjektu piekrišanas un bez nepieciešamības viņus par to informēt, piemērojot izņēmumus, kas norādīti tās pašas direktīvas 11. panta 2. punktā un 13. pantā. Turklāt šajā direktīvā neesot neviena noteikuma, kurā būtu prasīts, lai personas datu pārsūtīšana publisko iestāžu starpā būtu īpaši paredzēta vispārpiemērojamā tiesību normā.

39. Komisija savos rakstiskajos apsvērumos vispirms uzsvēra, ka attiecīgie dati pamatlietā ir personas dati Direktīvas 95/46 2. panta a) punkta izpratnē, ka abas attiecīgās valsts iestādes, proti, *ANAF* un *CNAS*, var tikt kvalificētas kā minēto datu apstrādātājas saskaņā ar tās pašas direktīvas 2. panta d) punktu un ka gan datu ievākšana, gan to nodošana ir kvalificējamas kā “personas datu apstrāde” atbilstīgi šīs direktīvas 2. panta b) punktam.

40. Komisija savos rakstiskajos apsvērumos ieteica Tiesai nospriest, ka Direktīvas 95/46 6. un 7. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neaizliedz to datu pārsūtīšanu, kuri attiecas uz ienākumiem, par kuriem ir runa pamatlietā, ciktāl šī pārsūtīšana notiek, pamatojoties uz skaidrām un precīzām tiesību normām, kuru piemērošana datu subjektiem ir paredzama, bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

41. Tomēr Komisija mutiskajos apsvērumos izvērta šo secinājumu savās atbildēs uz Tiesas izteiktajiem jautājumiem tiesas sēdē. Komisija būtībā norādīja, ka nosacījumi par datu subjektu piekrišanu un informēšanu, kuri attiecībā uz personas datu ievākšanu, nosūtīšanu un apstrādi jāievēro atbilstīgi Direktīvas 95/46 7., 10. un 11. un 13. pantam, tos skatot kopā, šajā pamatlietā nav izpildīti un ka valsts tiesību akti, it īpaši 2007. gada 26. oktobra protokols, kas noslēgts starp *ANAF* un *CNAS*, katrā ziņā neatbilst šīs pašas direktīvas 13. panta prasībām, kas interpretēts atbilstīgi Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 8. un 52. pantam un Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. pantam.

42. Tādējādi Komisija apgalvo, ka Direktīvas 95/46 pamatā ir princips, ka datu subjektam, uz kuru attiecas viņa personas datu apstrāde, pamatojoties uz skaidrām, precīzām un paredzamām tiesību normām, jāzina par jebkādu to tiesību ierobežošanu, kas viņam noteiktas Direktīvā 95/46. Datu pārsūtīšana pamatlietā esot notikusi, pamatojoties uz vienkāršu divu iestāžu sadarbības protokolu, kura pamatā ir Likuma Nr. 95/2006 tiesību norma, kurā ietvertā atsauce uz datiem, kas nepieciešami, lai noteiktu apdrošinātās personas statusu, neatbilstot prasībām par skaidrību.

43. Izvērtējot dažādos Tiesas uzdotos jautājumus mutiskas atbildes saņemšanai, Komisija uzsver, ka *ANAF*, tāpat kā *CNAS*, bija jāsniedz datu subjektiem informācija, kas prasīta attiecīgi Direktīvas 95/46 10. un 11. pantā, jo Rumānijas tiesību akti neatbilstot prasībām, kas ļautu atkāpties no šiem pienākumiem.

44. Tā šajā sakarā vispirms uzsver, ka Rumānijas tiesību akti, šķiet, neatbilst prasībām, kas noteiktas Direktīvas 95/46 11. panta 2. punktā, saskaņā ar kuru tā 1. punkta noteikumi netiek piemēroti, ja valsts tiesību aktos īpaši paredzēta datu reģistrācija vai nosūtīšana, tomēr atstājot šī jautājuma izlemšanu valsts tiesai.

45. Turpinājumā tā uzsver, ka jebkādam datu subjektu tiesību tikt informētiem, kas paredzētas Direktīvas 95/46 10. un 11. pantā, ierobežošanai atbilstīgi šīs direktīvas 13. pantam ir jābūt iekļautai tiesību aktā, tai jākalpo kādam no tiem vispārējo interešu mērķiem, kuri uzskaitīti šajā punktā, un tai jābūt samērīgai. Taču Rumānijas tiesību sistēmā neesot nekādu aktu, kuros būtu paredzēta tāda atkāpe, jo noteikums, kurā paredzēta datu nosūtīšana no ANAF uz CNAS, nevar tikt uzskatīts par noteikumu, kurā būtu skaidri norādīts, ka datu subjekti par to netiks informēti.

46. Tā šajā sakarā norāda, ka 2007. gada 26. oktobrī noslēgtais protokols starp ANAF un CNAS, ar kuru tiek regulēta informācijas pārsūtīšana starp šīm divām iestādēm, bet kurā tomēr nav noteikumu attiecībā uz datu subjektu informēšanu, nevarot tikt uzskatīts par tiesību aktu Direktīvas 95/46 13. panta izpratnē. Runa esot par vienkāršu divpusēju līgumu, kas nav publicēts [Rumānijas] *Oficiālajā Vēstnesī*, tam neesot juridiski saistošu sekū, un tas nevarot tikt izmantots pret trešajām personām. Direktīvas 95/46 13. pants šajā sakarā atspoguļojot Pamattiesību hartas 52. panta 1. punkta noteikumus un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. panta 2. punkta noteikumus īpašajā personas datu aizsardzības jomā un tādējādi būtu jāinterpretē Tiesas un Eiropas Cilvēktiesību tiesas atbilstošās judikatūras kontekstā.

47. Katrā ziņā un ja tiktu pieņemts, ka var uzskatīt, ka Rumānijas tiesību aktos ir nepieciešamā likumīgā atkāpe, būtu nepieciešams, lai datu subjektu informēšanas pienākuma ierobežošana atbilstu nepieciešamības kritērijam un būtu samērīga. Lai gan šajā sakarā var tikt pieļauts, no vienas puses, ka publiska veselības apdrošināšanas pakalpojuma darbība patiešām ir vispārējo interešu mērķis Direktīvas 95/46 13. panta izpratnē un ka datu nosūtīšana no ANAF uz CNAS veicina šā mērķa īstenošanu, tad turpretī ir grūti saprast, kāpēc būtu nepieciešams datu subjektus neinformēt, jo viņu informēšana nevar kaitēt minētā mērķa sasniegšanai.

B – Par galvenajiem atbilstošajiem Direktīvas 95/46 noteikumiem

48. Lai varētu sniegt lietderīgu atbildi iesniedzējtiesai, jāsāk ar to, ka tiek atgādināti galvenie noteikumi, kas norādīti Direktīvas 95/46 5.–7. un 10.–13. pantā, kuri, ciktāl tajos regulēta personas datu apstrāde un nosūtīšana, ir atbilstoši pamatlietas izspriešanas mērķim.

49. Atbilstīgi Direktīvas 95/46 5. pantam dalībvalstīm ir pienākums precizēt nosacījumus, saskaņā ar kuriem personas datu apstrāde ir likumīga robežās, kas noteiktas šīs direktīvas 6.–21. pantā.

50. Kā Tiesa vairākkārt ir atgādinājusi, ņemot vērā Direktīvas 95/46 13. pantā pieļautos izņēmumus, jebkurai datu apstrādei ir jāatbilst, pirmkārt, minētās direktīvas 6. pantā nostiprinātajiem principiem attiecībā uz datu kvalitātes prasībām un, otrkārt, šīs pašas direktīvas 7. pantā nosauktajiem apstrādes pieļaujamības pamatprincipiem¹¹.

51. Šīs direktīvas 6. un 7. pantā attiecībā uz šo lietu šādi ir definētas pirmās trīs prasības, kas jāievēro, ievācot un apstrādājot personas datus.

11 — Skat. spriedumus *Österreichischer Rundfunk* u.c. (C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2003:294, 65. punkts), *Huber* (C-524/06, EU:C:2008:724, 48. punkts), *ASNEF* un *FECEMD* (C-468/10 un C-469/10, EU:C:2011:777, 26. punkts), kā arī *Worten* (C-342/12, EU:C:2013:355, 33. punkts).

52. Personas datu apstrādātājam¹² it īpaši ir jānodrošina, lai personas dati tiktu vākti konkrētiem, precīzi formulētiem un likumīgiem nolūkiem, lai tos apstrādātu godīgi un likumīgi un tie netiktu apstrādāti ar šiem nolūkiem nesavienojamā veidā¹³.

53. Direktīvas 95/46 7. pantā savukārt ir paredzēts, ka personas datu apstrāde var tikt uzskatīta par likumīgu un tādējādi var tikt veikta tikai ar nosacījumu, ka tā atbilst kādam no gadījumiem, kuri uzskaitīti šajā pantā, un, it īpaši attiecībā uz konkrēto lietu, ja datu subjekts nepārprotami devis savu piekrišanu¹⁴, vai ja apstrāde ir vajadzīga, lai izpildītu uz personas datu apstrādātāju attiecināmas juridiskas saistības¹⁵, vai arī ja apstrāde ir vajadzīga sabiedrības interesēs realizējama uzdevuma izpildei vai personas datu apstrādātājam vai trešajai personai, kurai dati tiek atklāti, piešķirto oficiālo pilnvaru realizācijai¹⁶.

54. Tiesa nosprieda, ka šajā tiesību normā ir sniegts pilnīgs un ierobežojošs to gadījumu saraksts, kad personas datu apstrāde var tikt uzskatīta par likumīgu¹⁷. Tā arī precizēja, ka, ņemot vērā Direktīvas 95/46 mērķi nodrošināt līdzvērtīgu aizsardzības līmeni visās dalībvalstīs, nepieciešamības jēdzienam, kas izriet no šīs direktīvas 7. panta e) punkta, nevar būt mainīgs saturs atkarībā no dalībvalsts un tādējādi tas ir patstāvīgs Savienības tiesību jēdziens¹⁸.

55. Direktīvas 95/46 10. un 11. pantā savukārt ir definēti personas datu apstrādātāja pienākumi informēt, nošķirot gadījumus, kad datus ievāc no datu subjekta, no tiem, kad dati nav iegūti no datu subjekta.

56. Direktīvas 95/46 10. pantā, skatītā tās preambulas 38. apsvēruma kontekstā, ir paredzēts, ka personām, no kurām datu apstrādātājs vācis šos datus – ja vien tās nav jau informētas – ir jāuzzina par datu apstrādes pastāvēšanu un jāsaņem precīza un pilnīga informācija par šo vākšanu un, it īpaši, lai šī vākšana varētu tikt uzskatīta par godprātīgu, minētajā 10. panta b) un c) punktā norādītā informācija par vākšanas nolūkiem, kādiem paredzēti dati, kā arī datu saņēmējiem vai šo datu saņēmēju kategorijām.

57. Direktīvas 95/46 11. panta 1. punktā, skatītā šīs direktīvas preambulas 39. un 40. apsvēruma kontekstā, ir paredzēti gadījumi, kad apstrāde attiecas uz datiem, kas nav ievākti no datu subjektiem, it īpaši, ja šie dati likumīgi atklāti trešajai personai, lai gan šāda paziņošana datu vākšanas brīdī nav bijusi paredzēta¹⁹. Šajos gadījumos datu reģistrācijas laikā vai ne vēlāk kā tad, kad datus pirmoreiz atklāj, ja ir paredzēta datu atklāšana trešajai personai, ir jāsniedz datu subjektiem informācija, it īpaši par apstrādes nolūkiem, attiecīgo datu kategoriju, datu saņēmējiem vai datu saņēmēju kategorijām, kas norādīta šī 11. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā.

58. Tomēr atbilstīgi šīs pašas direktīvas 11. panta 2. punktam šā panta 1. punktu nepiemēro, it īpaši, ja datu reģistrācija un atklāšana konkrēti noteikta attiecīgās valsts tiesībās, un tādos gadījumos dalībvalstīm ir jānodrošina atbilstošas garantijas.

12 — Skat. Direktīvas 95/46 6. panta 2. punktu.

13 — Skat. Direktīvas 95/46 6. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu.

14 — Skat. Direktīvas 95/46 7. panta a) punktu.

15 — Skat. Direktīvas 95/46 7. panta c) punktu.

16 — Skat. Direktīvas 95/46 7. panta e) punktu.

17 — Skat. spriedumu *ASNEF un FECEMD* (C-468/10 un C-469/10, EU:C:2011:777).

18 — Skat. spriedumu *Huber* (C-524/06, EU:C:2008:724, 52. punkts).

19 — Par šo tiesību normu skat. it īpaši spriedumus *Rijkeboer* (C-553/07, EU:C:2009:293, 67. un 68. punkts), *IPI* (C-473/12, EU:C:2013:715, 23., 24., 45. un 46. punkts), kā arī *Ryneš* (C-212/13, EU:C:2014:2428, 34. punkts).

59. Visbeidzot, Direktīvas 95/46 13. pantā “Atbrīvojumi un ierobežojumi” ir paredzēts, ka dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu tostarp minētās direktīvas 6. panta 1. punktā un 11. panta 1. punktā paredzēto pienākumu un tiesību jomu, ja šāds ierobežojums ir nepieciešams aizsargpasākums augstāku interešu aizsardzībai, tostarp “dalībvalsts vai Eiropas Savienības svarīgās ekonomiskās vai finansiālās interesēs, ieskaitot monetāros, budžeta un nodokļu jautājumus”²⁰, vai arī “ar oficiālo pilnvaru realizāciju 13. panta 1. punkta c), d) un e) punktā minētajos gadījumos pat laiku pa laikam saistītajai uzraudzībai, pārbaudei un reglamentējošām funkcijām”²¹.

60. Situācija konkrētajā pamatlietā tagad ir jāvērtē, ņemot vērā visas šīs tiesību normas.

C – Par situācijas kvalificēšanu pamatlietā atbilstīgi Direktīvai 95/46

61. Pirmkārt, ir jākonstatē, ka konkrētie dati pamatlietā, ko ANAF nosūtījusi CNAS, ir personas dati Direktīvas 95/46 2. panta a) punkta izpratnē. Tik tiešām, šie dati, kuros iekļauts tostarp datu subjektu uzvārds un vārds²², kā arī informācija par viņu ienākumiem²³, neapstrīdami ir “informācija par identificētu vai identificējamu fizisku personu”. ANAF veiktā to pārsūtīšana un CNAS veiktā apstrāde ir personas datu apstrāde minētās direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē.

62. Turklāt nav apstrīdēts, ka konkrētā situācija pamatlietā ietilpst Direktīvas 95/46 piemērošanas jomā.

63. Uz konkrēto situāciju pamatlietā turklāt var attiekties gan Direktīvas 95/46 10. pants, gan tās 11. pants. Kā izriet no iepriekš minētajiem apsvērumiem, godprātīga ANAF īstenota apelācijas sūdzības iesniedzēju datu apstrāde nozīmētu, ka ANAF būtu jāinformē apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatlietā, it īpaši par šo datu pārsūtīšanu CNAS, atbilstīgi Direktīvas 95/46 10. panta c) punktam. Turklāt CNAS īstenotā ANAF pārsūtīto datu apstrāde nozīmētu arī, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji būtu vismaz informēti par minētās apstrādes nolūku atbilstīgi Direktīvas 95/46 11. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktam.

64. Otrkārt, ir jānorāda, ka iesniedzējtiesas iesniegtais jautājums²⁴ neattiecas uz ANAF veikto personas datu apstrādi pamatlietā, precīzāk, uz šīs apstrādes likumības un atzišanas par likumīgu nosacījumiem atbilstīgi Direktīvas 95/46 6. un 7. pantam.

65. Jautājums attiecas tikai uz datu pārsūtīšanu no vienas publiskas iestādes uz citu, precīzāk, ANAF ievāktu datu pārsūtīšanu CNAS un tā veikto minēto datu apstrādi, kas ir darbības, kuras, pirmkārt, ir notikušas bez jebkāda veida piekrišanas un nekādi neinformējot datu subjektus un kuras, otrkārt, veiktas, piemērojot valsts tiesību normas, kuras neatbilst Direktīvas 95/46 prasībām, īpaši pienākumam informēt datu subjektus, kas paredzēts Direktīvas 95/46 10. un 11. pantā.

66. Ceturtais iesniedzējtiesas uzdotais prejudiciālais jautājums, kas jāvērtē gan no ANAF, gan CNAS pienākumu skatpunkta, tādējādi ir jāskata, galvenokārt ņemot vērā vispirms Direktīvas 95/46 7., 10. un 11. pantu un nosacījumus attiecībā uz datu subjektu, uz kuriem attiecas konkrētā datu apstrāde, piekrišanu un informēšanu. Šis jautājums vajadzības gadījumā būs jāskata, arī ņemot vērā tās pašas direktīvas 13. panta noteikumus, kuros definēti izņēmumi un ierobežojumi īpaši attiecībā uz šīs pašas direktīvas 10. pantā un 11. panta 1. punktā paredzēto pienākumu un tiesību apjomu.

20 — Direktīvas 95/46 13. panta 1. punkta e) apakšpunkts.

21 — Direktīvas 95/46 13. panta 1. punkta f) apakšpunkts.

22 — Skat. it īpaši spriedumu *Österreichischer Rundfunk* u.c. (C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2003:294, 64. punkts).

23 — Skat. it īpaši spriedumu *Satakunnan Markkinapörssi* un *Satamedia* (C-73/07, EU:C:2008:727, 35. punkts).

24 — Turklāt ne vairāk kā tas, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd pamatlietā.

D – Par Direktīvas 95/46 10. un 11. pantā noteikto prasību informēt datu subjektus ievērošanu

67. Nav strīda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatlietā vai plašāk – datu subjekti, uz kuriem attiecas ANAF veiktā to datu pārsūtīšana, ko tā ievāc no CNAS, un šī pēdējā veiktā minēto datu apstrāde, – pirmkārt, netika informēti par ANAF veikto datu pārsūtīšanu atbilstīgi Direktīvas 95/46 10. panta prasībām. Otrkārt, šīs personas nebija devušas nepārprotamu piekrišanu minētajai CNAS veiktajai apstrādei, kura jādod atbilstīgi Direktīvas 95/46 7. panta 1. punkta a) apakšpunktam, un arī netika informētas par minēto apstrādi atbilstīgi šīs pašas direktīvas 11. panta 1. punktam.

68. Attiecībā uz piekrišanu ir skaidrs – kā norādīja Rumānijas valdība un CNAS –, ka CNAS veiktā to datu subjektu datu apstrāde, kuri gūst ienākumus kā pašnodarbinātas personas, attiecas uz Direktīvas 95/46 7. panta e) punktu. Tādējādi šo datu subjektu piekrišana šajā sakarā netiek prasīta²⁵.

69. Šajā konkrētajā gadījumā atbilstīgi Likumam Nr. 95/2006 CNAS ir pienākums noteikt apdrošinātas personas statusu tiem, kuri gūst ienākumus kā pašnodarbinātas personas, kas ir statuss, kura atzīšanai tām jāiemaksā veselības apdrošināšanas iemaksas teritoriālajos veselības apdrošināšanas fondos. CNAS veiktā ANAF tam pārsūtīto personas datu apstrāde par personām, kuras savus ienākumus gūst kā pašnodarbinātas personas, tādējādi ir nepieciešama, lai šīm personām piešķirtu apdrošinātas personas statusu un, *in fine*, lai viņām piešķirtu no šā statusa izrietošās tiesības. No tā izriet, ka to datu subjektu piekrišana, uz kuriem attiecas konkrēto personas datu apstrāde, pamatlietā netiek prasīta.

70. Tomēr iesniedzējtiesai ir jāpārlicinās, ka šādā veidā pārsūtītie un CNAS apstrādātie dati atbilst vajadzības kritērijiem, kas paredzēts šajā noteikumā, pārbaudot, vai šie dati nepārsniedz to, kas patiešām ir vajadzīgs CNAS tā pienākumu veikšanai²⁶.

71. Tādējādi uzmanība galvenokārt jāpievērš jautājumam par to, vai atbilstīgi Direktīvas 95/46 10. un 11. pantā noteiktajiem nosacījumiem ir ievērota prasība informēt datu subjektus, uz kuriem attiecas ANAF veiktā personas datu pārsūtīšana un CNAS veiktā to apstrāde.

72. Kā jau iepriekš tika izklāstīts, ANAF veiktā to personu, kuras gūst ienākumus kā pašnodarbinātas personas, personas datu pārsūtīšana CNAS un tā veiktā minēto datu apstrāde par atbilstošu Direktīvas 95/46 prasībām var tikt uzskatīta tikai ar nosacījumu, ka datu subjekti par to ir informēti atbilstīgi šīs pašas direktīvas 10. pantam un 11. panta 1. punktam.

73. Precīzāk, dalībvalstij ir jāparedz vajadzīgie pasākumi, lai abas šīs iestādes, kas abas ir personas datu apstrādātāji pamatlietā, paziņotu datu subjektiem prasīto informāciju, proti, ANAF – atbilstīgi Direktīvas 95/46 10. pantam, bet CNAS – šīs pašas direktīvas 11. pantam, ja vien šajā pēdējā gadījumā datu reģistrācija un paziņošana nav paredzēta likumā.

74. Šajā sakarā ir jāuzsver – kā to tiesas sēdē norādīja Komisija –, ka šī prasība informēt datu subjektus, kuru personas dati tiek apstrādāti, kura nodrošina jebkādas apstrādes pārredzamību, ir jo svarīgāka tāpēc, ka tā ir priekšnosacījums ieinteresēto personu tiesību uz piekļuvi apstrādātajiem datiem īstenošanai, kas noteiktas Direktīvas 95/46 12. pantā, un viņu tiesību iebilst pret datu apstrādi īstenošanai, kuras noteiktas tās pašas direktīvas 14. pantā.

25 — Par šo aspektu skat. it īpaši 2014. gada 9. aprīļa dokumentu “Article 29 Data Protection Working Party (WP29), Opinion 06/2014 on the notion of legitimate interests of the data controller under Article 7 of Directive 95/46/EC” (http://ec.europa.eu/justice/data-protection/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2014/wp217_en.pdf).

26 — Skat. it īpaši spriedumu *Huber* (C-524/06, *Rec*, EU:C:2008:724).

75. Šajā gadījumā ir skaidrs, ka apelācijas sūdzības iesniedzējus pamatlietā *ANAF* nav oficiāli un individuāli informējusi par viņu personas datu, it īpaši datu, kuri attiecas uz viņu ienākumiem, pārsūtīšanu *CNAS*, kā tas prasīts Direktīvas 95/46 10. pantā. Tikpat skaidrs ir tas, ka *ANAF* pārsūtīto datu reģistrācijas laikā *CNAS* viņiem nav sniedzis informāciju, kas uzskaitīta Direktīvas 95/46 11. panta 1. punkta a) līdz c) apakšpunktā.

76. Rumānijas valdība tomēr norādīja, ka *ANAF* atbilstīgi vairākiem Fiskālās procedūras kodeksa punktiem un Likuma Nr. 95/2006 315. pantam ir pienākums nosūtīt teritoriālajiem veselības apdrošināšanas fondiem informāciju, kas nepieciešama, lai *CNAS* noteiktu apdrošinātas personas statusu personām, kuras gūst ienākumus kā pašnodarbinātās personas, un ka iemaksu summa, kas šīm personām jāmaksā, var tikt noteikta, tikai pamatojoties uz *ANAF* – kurai minētajām personām jāiesniedz gada ienākumu deklarācija – rīcībā esošo informāciju par minētajiem ienākumiem.

77. Šī valdība uzskata arī, ka likumā esot paredzēts, ka *CNAS* apstrādā to personu personas datus, kuras gūst ienākumus kā pašnodarbinātās personas, it īpaši, lai uzsāktu nesamaksāto iemaksu piedziņas procedūras, un *ANAF* attiecīgi esot pienākums sniegt informāciju par šo personu ienākumiem, kas šim nolūkam vajadzīga, precizējot, ka konkrētā šīs informācijas pārsūtīšanas no vienas valsts iestādes otrai kārtība ir regulēta starp šīm iestādēm 2007. gada 26. oktobrī noslēgtajā protokolā, kas skaidri paredzēts Likuma Nr. 95/2006 315. pantā.

78. Šajā sakarā vispirms ir jānorāda, ka apstākļi, ka apstrīdētā datu pārsūtīšana notiek starp divām publiskām iestādēm, pildot vispārēju sadarbības pienākumu, kas paredzēts Likuma Nr. 95/2006 vispārīgajos noteikumos vai Nodokļu procedūras kodeksā, nevar pats par sevi atbrīvot dalībvalstis un attiecīgās iestādes no tām atbilstīgi Direktīvai 95/46 paredzētā pienākuma informēt.

79. Nekādā ziņā nevar tikt uzskatīts, ka Likuma Nr. 95/2006 315. pants varētu aizstāt datu subjektu iepriekšēju informēšanu Direktīvas 95/46 10. panta izpratnē. Šis noteikums attiecas uz informāciju par apdrošinātas personas statusu, nekādi neminot attiecīgo personu ienākumus, un nevar tikt uzskatīts, ka tās ir informētas par to datu pārsūtīšanu, kas attiecas uz viņu ienākumiem minētā 10. panta izpratnē.

80. Dati par datu subjektu ienākumiem ir svarīgi, un tas ir pienācīgs pamatojums tam, lai to pārsūtīšana no vienas publiskas iestādes, kas tos ievāc, citai publiskai iestādei, kura tos apstrādā, būtu īpašas informācijas priekšmets, ievērojot Direktīvas 95/46 10. panta b) un c) punktā noteiktās prasības, kas pamatlietā nebija ievērotas.

E – Par Direktīvas 95/46 13. panta prasību ievērošanu

81. Kad esam nonākuši līdz šim pamatlīetas situācijas analīzes posmam, vairs tikai jāizvērtē, vai tas, ka datu subjekti netika informēti, savukārt nevar attiekties uz Direktīvas 95/46 13. panta prasībām, kas ir tiesību norma, kurā dalībvalstīm ir paredzēta iespēja noteikt izņēmumus un ierobežojumus, it īpaši šīs direktīvas 10. pantā un 11. panta 1. punktā noteikto tiesību un pienākumu ierobežojumu jomā, ievērojot garantijas, kas atbilst tām, kuras paredzētas Hartas 52. panta 1. punktā²⁷. Šajā noteikumā ir paredzēts, ka šāds pienākuma informēt datu subjektus ierobežojums ir paredzēts tiesību aktā²⁸, ka to pamato kāds no tiem vispārējo interešu mērķiem, kuri uzskaitīti šajā noteikumā, un ka tas ir precīzi samērīgs ar sasniedzamo mērķi.

27 — Skat. spriedumu *Volker und Markus Schecke un Eifert* (C-92/09 un C-93/09, EU:C:2010:662, 65. punkts).

28 — Skat. šajā sakarā manus secinājumus lietās *Scarlet Extended* (C-70/10, EU:C:2011:255, 88. un nākamie punkti), kā arī *Digital Rights Ireland* u.c. (C-293/12 un C-594/12, EU:C:2013:845, 108. un nākamie punkti).

82. Konkrētajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka ANAF veiktā to datu pārsūtīšana, kas vajadzīgi, lai CNAS varētu noteikt apdrošinātas personas statusu tām personām, kuras savus ienākumus gūst kā pašnodarbinātās personas, tāpat kā CNAS veiktā šādi nosūtīto datu apstrāde varētu izrādīties nepieciešama, lai saglabātu svarīgas attiecīgās dalībvalsts ekonomiskās vai svarīgas finanšu intereses nodokļu jomā Direktīvas 95/46 13. panta 1. punkta e) apakšpunkta izpratnē.

83. Tomēr ne no lēmuma par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ne no Rumānijas valdības Tiesai sniegtajiem rakstiskajiem un mutiskajiem apsvērumiem neizriet, ka pamatlietā piemērojamajos valsts tiesību aktos būtu iekļautas tiesību normas, ar kurām ANAF un/vai CNAS skaidri un nepārprotami būtu atbrīvoti no informēšanas pienākuma.

84. Šajā sakarā nevar tikt pieņemts Rumānijas valdības arguments, atbilstīgi kuram tiesību normas, kurās paredzēts, ka ANAF nosūta CNAS datus, kas nepieciešami tā uzdevumu veikšanai, un 2007. gada 26. oktobra protokols, kas noslēgts starp šīm divām iestādēm, kuras organizē šo pārsūtīšanu, esot "tiesību akts", kāds prasīts Direktīvas 95/46 13. panta 1. punktā, lai atkāptos no personas datu apstrādātāja pienākuma informēt.

85. 2007. gada 26. oktobra protokols, uz kuru atsaucas Rumānijas valdība, acīmredzami neatbilst – kā uzsvēra Komisija – pirmajai no šīm prasībām, jo tas nekādā ziņā nav pielīdzināms vispārpiemērojamam tiesību aktam, kas pienācīgi publicēts un uz kuru var atsaukties pret datu subjektiem, kurus skar strīdīgo datu pārsūtīšana.

86. Tāpēc es uzskatu, ka uz ceturto iesniedzējtiesas jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 95/46 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā pamatlietā, kuros dalībvalsts publiskai iestādei ļauts apstrādāt personas datus, ko tai pārsūtījusi cita publiskā iestāde, it īpaši datus, kas attiecas uz datu subjektu ienākumiem, tos iepriekš neinformējot ne par šo pārsūtīšanu, ne par apstrādi.

VI – Secinājumi

87. Ņemot vērā iepriekšējo analīzi, es ierosinu Tiesai uz *Curtea de Apel Cluj* uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

- 1) pirmie trīs prejudiciālie jautājumi par LESD 124. panta interpretāciju ir nepieņemami;
- 2) Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīva 95/46 par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā pamatlietā, kuros dalībvalsts publiskai iestādei ļauts apstrādāt personas datus, kurus tai nosūtījusi kāda cita publiskā iestāde, it īpaši datus, kuri attiecas uz šo personu ienākumiem, šīs personas iepriekš neinformējot ne par pārsūtīšanu, ne par apstrādi.